

Veronika Hájková
**JAK PSY BAVÍ
SVĚT S NÁMI**

Privázala se ke mně a je mi v patách. Pronásleduje mě. Ale proč? Kvůli tomu zajíc? To snad ne. Co má u nás v Michli na silnici co dělat zajíc? Že kvůli němu brzdil autobus? Stejně málem přejel mě! A vždyť ten řidič ani moc neřval a jen asi šest sprostých slov...

Nebo že by to bylo kvůli té ženské? Co jsem pováhal toho jejího tlustýho nafrněnýho střapatýho sraba? Neměl se motat kolem mojí! Měla v kapse moje bonbóny! A vyšilovaly obě úplně zbytečně. Ta paní dělala, jako bych zvalchoval ji, a pořád se kácela a něco si stříkala do krku. Prostě divná. Ani se nenamáhaly dát mi to ochutnat. A na co moje volala záchran-ku? Ženské jsem se ani nedotkl. Ani tý její berle. A zbytečně jsme tam ztvrdli přes půl procházky. A pak těch řečí... Ještě že lidsky v podstatě nerozumím.

Nebo je to zase kvůli tý bílý kočce? Mají mít v pořádku plot! A co ten chlap vyváděl, přitom já jen seděl u nich na stole pod jabloní. Vejš to nešlo. Moje ječela, abych okamžitě šel k ní. Ale jak bych asi držel v šachu tu kočku, kdybych šel k ní? To jí nedocvaklo, že jo? A proč ten chlap chtěl zaplatit ty květináče? Vždyť se rozbily, když je po mně házel! Kolik cvoků ještě v životě potkám? Já nevím, jsem asi smolař. Možná je to nakonec kvůli tý černý kočce. Jak jsem jim nadzvedl tu branku a ona pak nešla otevřít... A co já? Vždyť jsem se

nemohl z té zahrady vůbec dostat! Ani pod tou nadzvednutou brankou to nešlo! Pořád málo místa, asi si zase sedla, takže opět zbytečný řeči. Jak mě moje řvala ven, namohla si záda. Ale moje záda skoro odřela! Copak jsem nebyl už dost potrestanej?

To určitě není ten důvod, byl jsem, jak říkám, potrestanej dost. Popravdě, nejvíc asi řvala ta paní, jak jsem u nich rozebral králikárnu. Ale jak rozebral, vždyť se rozložila skoro sama, jen jsem trochu promáčkł dole to pletivo – a ti pitomí králíci! Házel jsem s nima a oni stejně pořád seděli jak umělí. Copak si nechtěli zahrát na honěnou? To je přece nejlepší hra! Prej jsem je oslintal a byli v šoku. Já jsem byl v šoku! Králík přece musí běhat! Nač má nohy? Na co mají takový králíky?

To koně, ti panečku běželi všichni! Vždycky! Teda až na ty v Milíčovském lese. Ale to bylo tutově kvůli strážníkům, co na nich seděli, ti jim to určitě zakázali! A ještě nějak divně gestikulovali, když se moje sbírala ze země. To se ví, nakonec jsem se nechal chytit. Rozesmálo mě totiž, jak byla celá zabahněná, no trochu jí to uklouzlo, když po mně skočila... A to je vždycky řečí, že jsem pořád celej od bahna jako kanec. A teď se tam sama válela v louži právě úplně jako kanec. Haha! Fakt vtipný. Takže se mělo přihlídnout k tomu, že jsem se sám dobrovolně nechal chytit! A proč? Protože mi jí bylo líto! Takovej já jsem dobrák! Myslíte, že to ocenila? Nebo že by jí to aspoň trochu dojalo? Naopak, bylo to... Vlastně nebylo. Nebyly žádný řeči. Do večera se mnou nemluvila. Nemluvila se mnou, kašlala na mě! Já byl tak smutnej! Vona moje si někdy myslí, že se bude jen tak procházet po lese, koukat do blba, culí se vždycky na všechny ty stromy nebo nač... A já že budu asi co? Procházet se s ní? Když je kolem všude plno srn a bažantů? Vona na mě vydrží řvát přes hodinu! Vyvolává, lítá po lese, jako by nevěděla, že se vrátím, ale

prostě až bude čas! Například tenkrát, když mě ten divočák rozpáral, to jsem za ní přiběhl hned. A zase jódlovala! Zase to nebylo dobře! Já už vím jediný: mojí se jeden nezavděčí!

Tak teď už mě snad konečně pustí... Co? Přece mě neztrapní a nepovede mě na provaze i v domě?! Tady jsem přece vždycky vzornej! Že by si ještě pamatovala, jak jsem srazil toho instalatéra? Ale to byl blbec! Říkal, že se psů nebojí, ale psů! Co prej já jsem to za vobludu?! Tak jsem po něm jen tak cvičně skočil. Vůbec nemusel slítnout ze schodů. A taky nevím, proč tetě Záhorový srazil všechny kytky, já například mám kytky rád. A tetu Záhorovou taky, i když jsem ji slyšel říkat, že holt nejsem pes, že jsem buldok. Ale to říkala, jen když přesazovala ty kytky. Má mě taky ráda. Musí! Protože jsem neodolatelnej buldok.

Já snad dojdu uvázaněj až do kuchyně! Kdyby tam tak aspoň něco bylo... Voňavýho... Ale počkej! Teď už vím co! Já se příště zase vyválím v tom kozím hnoji u zookoutku. To se ke mně, moje milá, nepřivážeš, na to dám svůj krk a vsadím se, že zůstane svobodnej. Tak dlouhý vodítko nemáš!

Ale šunku jsi koupila dobrou. A syrečky by nebyly? A no jo, to víš, že tě mám rád...

